

Pohádka o první pomoci -

Napsal/a: Žirafka

Datum zveřejnění: : 16. 08. 2009 v 12:17

Byla středa dopoledne a já jsem chodila po náměstíčku, kopala do šutrů a cedila skrz zuby nadávky na kruté počasí, kruté představené a krutý osud, protože opět musím čučet na základně a ne být někde v lese nebo jinde na cestě.

Dosti silně jsem se nudila, občas prohodila slovo s jinými na základně, ale jinak jsem chtěla být spíše sama. Už jsem zvažovala, že si zalezu na své oblíbené místočko u potoka, ale pak mi zazvonil telefon. Dosti neochotě jsem jej vzala, volala totiž šéfová.

Rozuměla jsem jen část hovoru, ale to důležité ano:

„Saši průser... blblbl Kluka štípla vosa... Do jazyka... blblb sežeň Míšu a auto... Jedou dolů... blblblb klap píííp“

Víc ani slovo. Tady se sluší vysvětlit, že Míša je záchranář, toho času u nás na návštěvě, a Kluk je alergik a astmatik. Jenže jak na potvoru byl Míša fuč i s autem a v celém širokém okolí nebyl nikdo, kdo by mi mohl pomoci. Tak jsem způsobila menší poplach v kuchyni a v rychlosti vysvětlila Ladce, o co jde, a že ji nutně potřebuju i s autem. Tak ona nechala oběd obědem, bafla papíry a klíče, já vlítla na ošetřovnu pro léky a hurá obě autem po lesní cestě nahoru do lesa. Po pár stech metrech už proti nám jelo kolo se dvěma lidmi. Jeden pomocník z kuchyně a na rámu náš marod. Tak jsem do něj vrazila jeho léky (měl je sebou i pro tyto případy), něco svého a donutila jej hodně se napít. Šoupla jsem ho dozadu do auta, jak na potvoru to musí být kupátko, a jelo se zpět. Po otočení jsem ještě skočila pro zbytek dokumentace, hodila pořádnou tlamu na rohožce a jelo se k nejbližšímu lékaři. Tedy nejprve k tomu našemu, ale pak nastala menší komplikace.

Jednak jsme dojeli auto s koňmi a nebylo možné jej předjet v nějaké rozumné době a pak jsem si poněkud spletla Rapotím a Sobotín. Osud. Auto s koňmi se podařilo předjet (ještě jednou se jim musím v duchu omluvit, opravdu nejsme piráti, ale bylo to nutné) a pak už jsme jeli, co to šlo. V Sobotíně jsem pochopitelně nemohla nic najít, tak jsem chytla nějaké lidi na ulici a zeptala se na nejbližšího doktora v dosahu. No, bylo to už kousek a bylo vlastně vyhráno. Kluk byl celou dobu vlastně v pohodě, krom toho, že ho začala bolet hlava a začal poněkud měnit barvu...

V čekárně si na chvíli sedl, přeci jenom jsem viděla, že mu je o něco lépe, a čekali jsme, až bude volno. To bylo za chvíli, a tak jsme předběhli toho pána, co tam čekal a jako velká voda se nahrnuli dovnitř. Řekla jsem doktorovi, co se stalo a jaká je situace. On zavolal záchranku, dal Klukovi nějaké léky a udělal mu ze zadku jehelníček. Pak mě skásnul o nějaké koruny, ale to bylo v této situaci fuk. Měla jsem prostě jiné starosti, než nějaké koruny. I proto, že jsem s sebou žádné neměla 😊

Ale

Ladka opět zachránila situaci.

Přijela RZta, naložila Kluka a mě a jeli jsme do Šumperka do nemocnice. To už mi bylo jasné, že je všechno v pořádku. Klukovi bylo viditelně lépe, už nebrblal, že ho bolí hlava a celkově se mu ulevilo. To prostě bylo vidět.

„Nesnáším ježdění sanitkou,“ řekla jsem při nastupování, načež mi řidič řekl skoro to samé. Ani se mu nedivím, je fakt, že když někam jedeme, je vždy někomu nedobře. No, jelo se. Bylo vedro, sanitky snad nemají žádné pérování a mně se začalo dělat mizerně. Nicméně jsem lékařce celou cestu tvrdila, že mi je dobře a že to je v pořádku. Důležité bylo přijet včas do nemocnice a předat

kluka dále. O mě nešlo. Dopadlo to tak, že jsem při vystupování ze sanitky ztratila balanc a chytla se řidiče. Ten div nespádl, nečekal to (navíc žirafka není zrovna anorektička), ale pak mě zachránil a pomohl mi udržet se na nohou. Dovnitř nemocnice mě dovedli, a pak mě lékařka donutila lehnout si na zem. Sice se mi nechtělo, ale bylo to asi nutné. Pak už mi bylo dobře, ale těch několik desítek sekund si pamatuji tak nějak útržkovitě. Co vím určitě, že jsem pořád remcala, že mi nic není a že už jsem v pořádku. To byla pravda až za chvíli. Kombinace horka, únavy, divoké jízdy i vypětí posledních několika desítek minut udělalo prostě svoje.

Chvilku jsme počkali v čekárně, chvilku jsem si s Klukem povídala a on asi cítil, že tam bude muset zůstat a vůbec se mu to nelíbilo. To ovšem nebylo v mé kompetenci, o tomhle rozhodují lékaři. Tak jsme si povídali a povídali a pak šli dovnitř. Mě dost lidí říkalo „maminko“ a jemu „holčičko“. Kluk se totiž vyznačuje dlouhými vlasy a náušnicemi 😊

Dopadlo to tak, že si jej tam skutečně nechali na pozorování do druhého dne. Když jsem se loučila, bylo mu do breku, ale jinak to prostě nešlo.

Druhý den jsem pro něj už jela s hlavním vedoucím. Jsem pako, zapomněla jsem oblečení a to jsem si uvědomila až v Šumperku, takže to znamenalo jít mu něco koupit. Ještě že mám dobré oko. Dokonce si pak ty věci nechtěl sundat 😊 Došla jsem si pro něj na oddělení, on už se na to těšil od rána a prý se pořád chodil ptát, jestli už tu jsme a jestli jsme volali, a tak podobně.

Zato já jsem si připadala na sesterně divně. Všude čisto, bílo, uklizeno... a já na sobě černé špinavé kalhoty a triko stejné barvy i stavu a hrdě jsem tvrdila, že jsem zdravotník 😊 Vyřídila jsem papíry, vzala Kluka a jeli jsme zpět na tábor. Všechno dobře dopadlo. Naštěstí.

A proč o tom vlastně povídám? Protože jsem ráda, že všechno to moje učení a biflování se postupů a vědomostí nebylo na nic. V normální situaci bych asi váhala nad tím, jaký je dobrý postup a jestli nejde něco udělat jinak a lépe. Tady se však rozběhla situace a bylo nutné ji řešit. Nebyl čas na nějaké veliké přemýšlení. Bylo nutné jednat. Všechny postupy mi naskočily automaticky a jela jsem jako stroj. Nepřemýšlet, dávat jasné pokyny těm, kterým je nutné je dát, sama podobné pokyny přesně plnit a mít před očima jediný cíl. Pomoci Klukovi, kterému jde o život.

S odstupem času vím, že to tak dramatické nebylo. Jestli pomohla včasná pomoc od vedoucích v lese, rychlý převoz, léky, chlazení, nebo měl kliku a alergická reakce by se nerozbehla stejně, to už dneska nikdo nezjistí. Důležité je, že všechno dobře dopadlo a že si můžu dělat srandu z toho, že mě do nemocnice přivezli na vozíku a Kluk došel pěšky 😊

Závěrem tedy chci jednak poděkovat všem, kdož se na akci podíleli, a druhak potvrdit, že teorie je sice nuda, ale pokud člověk má něco naučené opravdu dobře, tak v krizové situaci to dovede použít. I když se bojí, že bude zmatkovat. Budu ráda, když to už nebude potřeba, ale člověk nikdy neví. Přeji vám všem to samé.